

gangspunkt fastsættes erstatningssamvær i de tilfælde, hvor fraværet af samvær har betydning for barnets kontakt til samværsforælderen, f.eks. i tilfælde, hvor der kun er samvær i et meget begrænset omfang, hvis samværet aflyses gentagne gange over en kortere periode, hvis samværet aflyses i større omfang end ellers på grund af, at bopælsforælderen holder mere ferie end normalt, eller fordi ferien ikke holdes sammenhængende. Der henvises til pkt. 4.9.2. i de almindelige bemærkninger.

Selv om erstatningssamvær som udgangspunkt ikke er et spørgsmål, der har overordnet betydning for gennemførelse af et samvær, vil anmodninger om erstatningssamvær på grundlag af samværschikane, eller hvor fraværet af samvær har betydning for kontakten, skulle realitetsbehandles af statsforvaltningerne, og kan ikke afvises efter bestemmelsen. Statsforvaltningen kan dog afvise at behandle sager om erstatningssamvær, når samværet er blevet aflyst på grund af samværsforælderenes egne forhold eller på grund af barnets forhold, f.eks. hvis barnet bliver syg, eller skal på lejrskole, spejdtur mv., og aflysningen ikke har karakter af chikane eller vil have betydning for forholdet mellem barnet og samværsforælderen.

Statsforvaltningen vil normalt ikke kunne afvise at behandle følgende sager: Førstegangsfastsættelser af samvær, sager, hvor ændringen vil være bedst for barnet, eller hvor der er tvivl om, hvorvidt ændring vil være bedst for barnet, og sager, hvor forholdene er væsentlig forandrede. Dette omfatter eksempelvis sager, hvor anmodningen om ændring begrundes med, at samværsforælderen er blevet ustabil (f.eks. som følge af uligevægtighed, psykisk sygdom, misbrugsproblemer mv.) eller har begået overgreb mod barnet, f.eks. incest eller vold. Det omfatter også sager, hvor der i øvrigt er væsentligt forandrede forhold, f.eks. fordi afgørelsen er truffet eller aftalen er indgået for lang tid siden, og barnet nu er væsentlig ældre, barnet har en anden holdning til samværet end tidligere, der er sket flytning, jobskifte eller lignende, eller samværsforælderen ikke udnytter samværet. Endvidere omfatter det situationer, hvor der er sket væsentlige ændringer, der bevirker, at samværet ikke kan gennemføres på en hensigtsmæssig måde for barnet, f.eks. ændringer i barnets skolegang eller fritidsinteresser eller væsentligt forringede muligheder for at hente eller aflevere barnet i forbindelse med samvær, samt de situationer, hvor der er sket en væsentlig forøgelse af konfliktniveauet mellem forældrene. Endelig forekommer situationer, hvor forældrene på grund af et meget højt konfliktniveau ikke vil kunne få det

løbende samvær til at fungere, medmindre det fastlægges mere detaljeret.

For at gennemføre formålet med det skærpede ændringskriterium bedst muligt, skal statsforvaltningen sørge for, at parterne får mulighed for at give samværsafgørelsen en vis fleksibilitet og fremtidssikring, således at mindre ændringer af forholdene ikke bevirker, at afgørelsen ikke kan gennemføres efter sin ordlyd.

Det foreslås desuden, at bestemmelsen udvides til også at omfatte sager om anden kontakt, jf. lovforslagets § 22.

Endelig bemærkes, at bestemmelsen også gælder for domstolene ved behandlingen af anmodninger om ændring af samvær efter lovforslagets § 37, stk. 2.

Til § 39

Afslutning af sagsbehandlingen og indbringelse for retten

Reglen svarer til § 30 b i den gældende lov. Den omhandler adgangen til at afslutte behandlingen af forældremyndighedssager i statsforvaltningen og muligheden for at indbringe dem for retten. Den foreslås i *stk. 1* udvidet til også at omfatte særskilte sager om barnets bopæl.

Til § 40

Klage mv.

Stk. 1 og *stk. 2* om adgangen til at klage over statsforvaltningens afgørelser til ministeren for familie- og forbrugeranliggender, i praksis til Familiestyrelsen, svarer til den gældende § 31, stk. 1, bortset fra en tilføjelse om, at afgørelser om afvisning af at behandle en sag om forældremyndighed i medfør af § 45, stk. 2, jf. *stk. 1*, ikke kan påklages.

Stk. 3 er en ny bestemmelse, der medfører en præcisering og forenkling af klageadgangen i relation til afgørelser truffet af myndigheder, institutioner mv. om orientering efter § 23, stk. 3.

Efter *1. pkt.* kan afgørelser om at nægte at give konkrete oplysninger og dokumenter, samt om nægtelse af at give oplysninger om sociale aktiviteter eller nægte adgang til dem, påklages til statsforvaltningen. Der henvises til bemærkningerne til § 23, stk. 3.

Dette gælder dog ikke afgørelser truffet af sundhedsvæsenet, jf. *2. pkt.* Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.11.1.2. På sundhedsområdet indbringes klager til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn, der behandler klager vedrørende sundhedspersoner i den offentlige såvel som i